

Лідер читання – 2016

Сценарій конкурсу

Автор: Овечко Лариса Анатоліївна

Після виступу танцювального колективу на сцену виходить ведуча.

Ведуча . Здрастуйте, дорогі наші глядачі, здрастуйте, дорогі наші читачі! І не дивуйтеся, що я всіх вас так називаю. Адже якщо ви, з якої-небудь незрозумілої причини, дотепер не встигли записатися в нашу бібліотеку, то це легко виправити, тому що ми завжди чекаємо вас і сподіваємося, що дуже скоро всі ви станете нашими постійними відвідувачами і друзями. І, можливо, навіть захочете взяти участь в черговому конкурсі "Лідер читання", який щорічно проводить бібліотека Вознесенської гімназії "Орієнтир" для дітей. Але до наступного року у вас ще є час подумати... А поки, поки я запрошую на сцену тих, хто битиметься за почесне звання "Лідер читання 2013"!

Звучить урочиста музика. Учасники конкурсу підіймаються на сцену. Музика стихає.

Ведуча .Отже, ось вона - наша зоряна десятка, наш, так званий top-ten самих начитаних і самих ерудованих молодих людей! Але не забувайте, що нам ще належить вибрати самого з самих. І хоча, як то кажуть, краще один раз побачити, ніж сто разів почути, давайте все-таки попросимо наших відважних конкурсантів розповісти небагато про себе.

Конкурсанти повідомляють основну інформацію про себе, якимось: П.І., клас (а це - 6-7-8 класники), а також стисло розповідають про свої захоплення та літературні пристрасті.

Ведуча (вислухавши останнє повідомлення). Ну ось ми і познайомилися з учасниками конкурсу... (У цей момент на сцені з'являється хлопчисько в костюмі, склеєному з сухого листа). Ах, ні, вибачте, здається, ще не всі представилися... Як тебе звуть, хлопчик?

Пітер Пен . Мене звуть Пітер Пен.

Ведуча . Як? Як?

Пітер Пен (голосно) - Пітер Пен!

Ведуча - Яке дивне ім'я, та і одягнений ти не по-нашому... А скільки тобі років?

Пітер Пен - не знаю. (Схвильовано:) Але я ще не старий.

Ведуча - Ну добре, раз вже ти приховуєш вік, скажи хоча б, в якому ти класі?..
Адже ти ж ходиш в школу?

Пітер Пен - Ну ще чого, там учать всякому непотрібу!

Ведуча - не розумію, куди дивляться твої батьки?

Пітер Пен - А у мене немає батьків.

Ведуча - А що з ними трапилося?

Пітер Пен - Нічого, просто я давно втік з дому.

Ведуча - Але чому?

Пітер Пен - Та тому що одного разу я почув як мій батько і мати міркували про те, ким я стану, коли виросту. А я не хочу зростати, я хочу завжди бути маленьким хлопчиком і гратися!

Ведуча (розсіяно заглядаючи в теку). - І звідки ти такий на мою голову повалився?.. Та і в списках тебе немає...

Пітер Пен - Я прилетів сюди з Країни фей. Ну, ви ж мене знаєте!

Ведуча (до залу) - Діти, ви його знаєте?! (- - -) Ах, так, так, так... Тепер і я пригадую, що в дитинстві чула про якогось Пітера Пена... Про нього розказували всякі чудеса. Але він давно вже повинен був вирости.

Пітер Пен - Але я не хочу зростати! Не хочу ставати дорослим! Ви тільки уявіть собі, я прокидаюся, а у мене борода!

Ведуча - Чесно кажучи, колись я вірила в Пітера Пена, але зараз сумніваюся, щоб такий хлопчик міг існувати насправді.

Пітер Пен - Все це тому, що ви подорослішали, і перестали вірити в Небувальщину! Саме тому ви і залишитеся тут. (Учасникам). А ви збирайтеся в дорогу - ми відлітаємо!

Ведуча - Куди це ви збираєтеся?

Пітер Пен - На мій острів.

Ведуча - На якій ще острів?

Пітер Пен - На острів Небувальщину.

Ведуча - Але таких островів не буває!

Пітер Пен - Це у вас, у дорослих, їх не буває, а у кожної дитини є такий острів, на якому не треба довго шукати пригод і на якому виконуються всі дитячі мрії.

Ведуча - Ах, так ви ось ти про що... Ну так би відразу і сказав. Між іншим, у мене в дитинстві теж був такий острів. Тільки я не розумію, навіщо дітям летіти кудись стрімголов, коли у кожного з них є острів своєї мрії.

Пітер Пен - А тому, що мій острів найкращий!

Ведуча - Ти стверджуєш це тільки тому, що він твій. А я пропоную послухати, що нам розкажуть діти про острови своєї мрії, а потім вже ми вирішимо, який з них кращий. До речі, це і буде для них нашим першим конкурсним завданням.

Під час виступу учасників Пітер Пен нервово ходить по сцені, демонструючи відчуття власної переваги і відпускаючи деколи єхидні коментарі.

Пітер Пен (ледве дослухавши останній виступ) - Ну ось, тепер я точно переконався, що мій острів найкращий на світі, тому, що на ньому є все те, про що тільки можуть мріяти діти, але тільки по-справжньому!

Ведуча - Але островів мрії насправді не буває!

Пітер Пен - Насправді існує тільки один такий острів, і він називається Небувальщина! Це найчудовіший острів, яким тільки можна придумати! Хоча, останнім часом мені стало на ньому небагато самотньо - не вистачає товаришів для ігор. Звичайно, там багато фей, але вони надто докучливі і постійно плутаються під ногами.

Ведуча (після роздумів, хитро). - Послухай, якщо твій острів і насправді такий пречудесний, отчого б нам і справді не відправиться на нього всім разом і не провести там конкурс?

Пітер Пен - Взагалі-то, я не проти, ось тільки Вас доведеться все-таки залишити...

Ведуча - Але чому?

Пітер Пен - Ну, по-перше, тому, що я не люблю дорослих, а по-друге, тому, що дорослі перестали вірити в чудеса і більше не можуть підійматися над землею!

Ведуча - Але ми спробуємо повірити...

Пітер Пен - Для цього вам доведеться знову стати дітьми.

Ведуча - Ми спробуємо, хоча б на якийсь час...

Пітер Пен - Але врахуйте, що якщо у вас не вийде - ви впадете з неба на землю.

Ведуча - Ми дуже старатимемося.

Пітер Пен - Добре, так і бути. Умовили. Ну що, всі готові? (До залу). Я вас питаю, всі готові? (-----). Тоді полетіли!

Ведуча - А на чому ми туди полетимо?

Пітер Пен - Ну звичайно ж, на Килимі Літаку, на чому ж ще?! Так я і знав, ви, напевно, не умієте літати!

Ведуча - На жаль, дотепер не доводилося...

Пітер Пен - З цими дорослими одні проблеми! (Хлоп'ятам). Ну, хоч ви-то, поясніть їм, як це робиться... Що, невже і ви теж не умієте літати? Невже ви не літаєте навіть уві сні?!

Ведуча - Колись в дитинстві я, звичайно, літала. Але батьки говорили, що це я зростання...

Пітер Пен - І ви їм повірили?.. Але, раз вже ви літали уві сні, значить, у вас повинен вийти і наяву. Для цього потрібно тільки подумати про щось красиве і дивовижне і приємні думки самі піднімуть вас в повітря... Отже, приготувалися... (Спохопившись). Ах так, трохи не забув подути на вас чарівним пилком!

Дістає з кишені щось, що нагадує пудреницю, і обережно дме на кожного з учасників, потім на ведучу і на зал для глядачів.

Пітер Пен - Увага, пристебнути реміні! (Застібає на талії уявний ремінь безпеки). На рахунок три - поведіть плечима і злітайте! Отже, раз, два, три! Пуск!

Включається фонограма пісні групи "Браво" про льотчиків або щось в цьому роді. Пітер Пен одягає льотні окуляри і розпрямляє "крила".

Пітер Пен - Висота 7 тисяч! Політ нормальний! Йду в піке! (Нарізує круг по сцені). Обережно, попереду повітряна яма! Не опускати крила! Ой, ой, ой! (Зістрибує в зал з сцени і тут же встрибує назад). Нічого страшного, буває і глибше! Знову набираю висоту! За мною, полетіли! Здається, наближається електромагнітна буря! Увага, попереду скупчення грозових хмар! Входжу в зону поганого бачення! (Гасне світло). Прилади зашкаліло! Йду на зниження... Не відставайте, слідуйте за мною! (Видає звук падаючого літака). SOS!!!

Музика стихає, включається світло.

Ведуча (опускаючи руки) - Всі ціло, ніхто не розбився? Слава богу, хоч живими добралися, а то у мене вже голова почала кружлятися від висоти. (Озирається на всі боки). Так от вона яка, Небувальщина... Чесно кажучи, я до останнього не могла повірити в її існуванні... А де ж Пітер? (Залу). Хлоп'ята, ви його не бачили?.. Пітер! Пітер! Ти де?.. Ага, зрозуміла! Судячи з усього, він вирішив пограти з нами в хованки. Ау, Пітер, виходь!.. Виходь, Пітер, ми здаємося! Не озивається... А раптом ми відстали від нього в дорозі і приземлилися не на той острів? А раптом цей острів нежилий? Тоді доведеться чекати, поки він не повернеться за нами... Не залишить же він нас тут зовсім одних? Ну, а щоб не витратити час дарма, давайте попросимо наше високошановне журі оголосити нам результати 1-го конкурсу. Ах так, адже я дотепер не встигла вас познайомити!

Йде представлення журі і оголошення результатів першого туру конкурсу.

Ведуча - Ну що ж, давайте подякуємо журі за роботу. (Аплодисменти). І все-таки, куди подів Пітер? Чому він дотепер не повернувся за нами? (Включається фонограма із записом джунглів) Ого, здається цей острів не такий вже нежилий!

Пітер Пен (З'явившись на сцені в костюмі мисливця, з іграшковою рушницею). - Ще б, не рахуючи фей, тут мешкає дуже багато незвичайних птахів і тварин! Вони потрапили сюди з різних казок і більше за таких не буває ніде на світі. Отже, ласкаво просимо на Небувальщину!

Ведуча - Невже це і є твій острів?

Пітер Пен - Ну та!

Ведуча - Здається, тут небезпечно.

Пітер Пен - Саме тому я і прихопив з собою рушницю - ми йдемо на полювання!

Ведуча - Але ж у нас навіть немає зброї!

Пітер Пен - А вам воно і не знадобиться. Признаюся по секрету, на моєму острові є тільки одна серйозна здобич, і я беру її на себе! Інші так - дрібниця, до того ж всі вони занесені в Червону книгу, тому що зустрічаються тільки тут, та і те в єдиному екземплярі.

Ведуча - І на кого ж ми тоді полюватимемо?

Пітер Пен - Ну, спершу, ви можете пограти в слідопитів. Справжній мисливець повинен уміти висліджувати свою здобич. Отже я називатиму вам всяких небувалих птахів і тварин, а ви відповідатимете, звідки вони сюди потрапили.

Ведуча - Відмінно, хай це буде нашим другим конкурсним завданням. Так ось тільки ми зовсім забули про хлоп'ят в залі. А раптом вони занудьгують, поки ми гратимемо?

Пітер Пен - Ну так хай грають з нами!

Ведуча - А чом би і ні? (Залу). Хлоп'ята, а ви називатимете "батьків" цих небувалих птахів і тварин. А в кінці другого конкурсу ми виберемо з вас найкращого слідопита-любителя.

Пітер Пен - До того ж, за кожен вірну відповідь всі учасники конкурсу одержать по одній квітці від фей в подарунок.

На сцені з'являються 6 чарівних маленьких фей з прозорими крильцями за спиною (дівчатка з танцювального ансамблю Таврійського ліцею мистецтв), 5 з них спускаються в зал для глядачів, одна залишається на сцені.

Ведуча (Пітеру Пену) - Ну що ж, давайте детальніше обговоримо правила гри.

Пітер Пен - Давайте.

Ведуча - Отже, Пітер називатиме вам всяких небувалих птахів і тварин...

Пітер Пен - Послухайте, я тут подумав, і пригадав, що їх тут дуже багато... Отже я кращий принесу вам Червону книгу, а ви вже самі зачитуватимете їх назви. (Йде за куліси).

Ведуча - Отже, я зачитуватиму вам назви всяких небувалих птахів і тварин, а ви повинні будуть з'ясувати, з якої дитячої книжки або казки воно сюди потрапило, і також встановити автора цього твору. Якщо казка народна, необхідно уточнити, який саме народ її придумав. Нагадую, що учасники конкурсу відповідають на першу частину питання, а глядачі - на другу. (Учасникам). Ви відповідатимете письмово на спеціальних бланках (усаджує їх на стільці з підготовленими бланками, теками і ручками для листу), не дуже довго думаючи, відповідь повинна бути готовий до умовного сигналу, який прозвучить через

шість секунд. (Глядачам). А ви відповідатимете усно. Отже, якщо знаєте відповідь - піднімайте руки, але тільки не кричіть з місця - я сама вас запитаю.

Пітер Пен повертається з Червоною книгою і передає її ведучій.

Ведуча - Все ясно? Давайте порепетіруєм. (Проводить репетицію з Курочкою Рябою). Відмінно, тепер я переконалася, що ви всі зрозуміли. Можемо приступати.

По ходу конкурсу ведуча зачитує список з "Червоної книги", зразу ж називаючи номери учасників, що написали вірні відповіді і указуючи на глядачів, що правильно відповіли на питання, за що феї одаровують їх кольорами. Після закінчення другого конкурсу кількість балів, набране конкурсантами, прирівнюється до кількості зібраних ними кольорів. Переможець серед глядачів вибирається так само. У разі потреби між глядачами, що набрали однакову кількість балів, проводиться додатковий тур.

Пітер Пен (весь цей час нишпорячий всюди у пошуках серйозної здобичі) - Ну що ж, я бачу, ви не погано пройшли випробування. Мабуть, вас навіть можна узяти на справжнє полювання... (Уривається, прислухаючись до нескромного плямкання, що доноситься через куліси). Тсс... Ви чуєте?

Ведуча - Що це?

Пітер Пен - Здобич! (Підкидаючи рушницю). Як мовиться, на ловця і звір біжить. (Учасникам). Значить так, ви пошукайте його онде (відправляє їх за куліси), а я повартую його тут. (Підкидає рушницю).

Через декілька секунд включається фонограма пісеньки "По вулиці ходила велика крокодила", і на сцені з'являється дуже товстий Крокодил, який, втім, не біжить, а поволі пересувається перевалюючись, задумливо дожовуючи якийсь папірець і не обертаючи на мисливця анінайменшої уваги.

Ведуча - Дивитися, дивитися, крокодил!

Пітер Пен - не кричите, ви його злякаєте...

Ведуча - Він йде сюди!

Пітер Пен - Заспокойтеся, я тримаю його на прицілі. Нехай підійде трохи ближче.

Ведуча - Цікаво, кого це він уплітає з таким апетитом?

Пітер Пен - Напевно знову проковтнув яку-небудь книжку. Останнім часом він сильно вподобав до літератури, ні дня не може прожити без книг, просто хоч хлібом не годуй. Адже раніше лопає що потрапило: і будильники заковтував, і цілих піратів.

Ведуча - Ой-ой-ой, він вже зовсім близько!

Пітер Пен - не бійтеся, зараз я вас врятую! (Приставивши рушницю до черева крокодила, після того, як той порівнявся з ним майже впритул). Ага, попався! Лапи вгору!

Крокодил здригається і, випустивши щось з рота, пускається навтіки.

Пітер Пен (радісно кидаючись за ним) - Стій! Від мене не підеш!

Ведуча (піднявши недоїдену суперобкладинку, в жаху) - Невже він дістався до цінного фонду!? О ні, тільки не це! Так і є, він зжер нашу виставку, знищив всі наші нові надходження!!! Адже ми одержали ці книги зовсім недавно! Такі товстенські, красиві, з кольоровими картинками, в глянцевиx обкладинках... І я якраз збиралася показати їх дітям! Ну, я йому задам! Бережися! Я тобі покажу, як псувати книги!

Вискакує в гніві з сцени. Через куліси доноситься невеселий голос крокодила.

Крокодил - Пробачите, тітонька, я більше не буду!

Ведуча - Ну вже ні, так просто не звільнишся!

Крокодил - Ай, ай, ай! Боляче!

Ведуча - Ти мене надовго запам'ятаєш, лобуряко!

Крокодил - Відпустіть!

Ведуча - не вивертайся! Все одно я спущу з тебе шкіру! (Витягує за хвіст крокодила і ставить його посередині сцени). Ви тільки подивіться на це чудовисько!

Пітер Пен (з'являючись з рушницею через із – за лаштунків) - Здається, ви хотіли спустити з когось шкуру. Вам допомогти?

Ведуча - Спочатку я б хотіла, щоб мені допомогли витрусити з нього наші книги.

Пітер Пен - Можливо, розпороти йому череву?

Ведуча - о, ні, ні - це дуже жорстоко!

Пітер Пен - У такому разі, доведеться напоїти його касторкою! (Перекидає пляшечку касторки крокодилу в глотку). Не турбуйтеся, через дві години ви одержите свої книги назад цілими і неушкодженими. Річ у тому, що вони у нього дуже погано засвоюються, він їх ніяк не може переварити. І, проте, не їсть нічого іншого.

Ведуча - Але чому?

Крокодил - Тому що з тих пір, як спробував на зуб граніт науки, випробовую тяжіння тільки до розумової їжі.

Ведуча - Вперше бачу такого інтелігентного крокодила.

Крокодил (опустивши очки) - Мерсі. (Голосно гикає). Пардон. (Гикає знову). Прошу вибачення ще раз. Здається, у мене назріває бродіння ідей в шлунку.

Пітер Пен - Значить, зараз знову почнеться сеанс чревовіщання. Пора тікати, поки не пізно! (Тікає за куліси).

Крокодил - Пробачите, нічого не можу з собою поробити. Як тільки проковтну підряд дуже багато книги - не в силах утримувати такий об'єм інформації в собі! Вона у мене так і рветься назовні. Ось, послухайте:

Лунає утробне бурчання, а потім потойбічний здавлений голос зачитує коротку рекламу одного з нових надходжень.

Крокодил (після закінчення сеансу, нормальним голосом) - Фе, неначебто полегшало. Піду, полежу трошки. (Насилу підтримуючи череву, йде за куліси).

Пітер Пен (виглядаючи із засідки) - Ну що, цей старий шкіряний мішок вже поповз?

Ведуча - Пішов відпочивати.

Пітер Пен - Ура! Тоді можна пограти в індіанців! (Виплигує на сцену в костюмі індіанця;). Йдіть сюди, не бійтеся, сеанс чревовіщання закінчений!

Учасники повертаються на сцену.

Пітер Пен - Я, великий вождь червоношкірих, Відважний Ягуарчик, оголошую війну всім бледолицям! (Видає протяжний бойовий клич). Геть резервації - поверніть права корінним американцям! Бійтеся, година розплати близька! Але для того, щоб провчити, як слід, блідолицих собак, мені знадобляться помічники, які не побояться ступити разом зі мною на стежку війни.

(Учасникам). Ну що, є добровольці? (-----) Я радий, що серед вас не знайшлося боягузів! Ми накинемося на них зненацька, без попередження, і хай вони розпрощаються з своїми скальпами! Але перш, ніж прийняти вас в свій загін, я повинен переконатися у вашій хоробрості і у тому, що ви дійсно гідні битися поряд зі мною пліч-о-пліч. Отже йдіть в ліс і знайдіть собі справжнє індіанське ім'я, а заразом можете пошукати там і свій "тотем". Крім того, приведіть себе в порядок, ми зобов'язані вселяти жах ворогу, тому на вас не жакливо дивитися. Так, і не забудьте пригадати всі свої гарні риси і героїчні вчинки, які ви коли-небудь зробили або збираєтеся зробити. Ступайте, я все сказав!

Включається фонограма з пісенькою про індіанців. Пітер Пен випроваджує конкурсантів за куліси, де їм ще раз пояснюють умови конкурсу, видають елементи костюмів, пір'я і грим, а також "тотеми" по долі у вигляді іграшкових тварин. Фонограма вимикається.

Пітер Пен - Йдіть, йдіть, а я поки подумаю, кого залишити в таборі на час нашої відсутності, не можна ж кидати його без нагляду. А раптом блідолиці теж зважаться несподівано на нас накинутися. Мабуть, я б довірив табір тільки своїй донці, вже вона-то зможе дати відсіч кому завгодно! Так ось тільки я давно її не бачив і зовсім не пам'ятаю, як вона виглядає. Доведеться оголосити конкурс на посаду заступника вождя. Переможниця вважатиметься моєю пасербницею і одержить право носити її ім'я. Мені потрібно вісім дівчат, які

зважається позмагатися за право називатися Тигровою Лілією. Феї допоможуть мені відібрати конкурсанток.

Немов по сигналу феї вилітають через куліси і йдуть у зал до глядачів виконувати доручення. В результаті вони швидко обирають на сцену 8 дівчаток з довгим темним волоссям.

Далі йде глядацький конкурс, що складається з 4-х турів (читацького і змагань на спритність і кмітливість).

За питання для 1-го туру:

- Які письменники писали про червоношкірих?
- Які ви читали книги про індіанців?
- У яких частинах світу проживають індіанці?
- Назвіть назви відомих вам індіанських племен (сиу, гурони, інки, майя, ацтеки, ірокези і т.д.).
- Що звичайно індіанці роблять для підтримки дружньої бесіди ради об'єднання колективу?!

(Розкурюють люльку миру)

- Який вираз у індіанців означає припинення війни і утвердження миру? (Зарити сокиру війни)
- Куди індіанці йдуть після смерті?
- Перекладіть на “індіанський” слова: дружина (ськво), човен (каное), сокира (томагавк), взуття (мокасини), хатина (вігвам).

Після того, як Пітер Пен урочисто оголошує переможницю конкурсу і саджає її на почесне місце в зал для глядачів, на сцені з'являється його бойовий загін, загримований і одягнений як індіан.

Вислухавши їх мови-імпровізації про свої подвиги і вибраний тотем, Пітер Пен звертається за порадою до старійшин (журі) і ті вирішують, хто піде в похід на блідолицих, а хто, враховуючи всі його попередні заслуги, продовжить битися

за почесне звання "Лідер читання 2008". Після третього конкурсу з 10 повинні залишитися тільки 7 учасників.

Після того, як Пітер Пен відводить свій загін в похід на блідолицих, ведуча пропонує глядачам помилуватися на "танець маленьких фей".

Ведуча (Пітеру Пену, що переодягнувся в пляжний костюм і після закінчення танцювального номера знову з'явився на сцені разом з своїми соратниками, теж одягненими вже як білі люди). - Ну що, перемогли всіх блідолицих?

Пітер Пен - Так ну їх! Мені набридло грати в індіанців. (Натягує на себе рятувальний круг). Підемо краще купатися! Я покажу вам Русалчин затон, там водяться справжні русалки!

Знову відводить всіх за собою. Звідкись здалеку доносяться крики чайок і шум моря. Включається фонограма пісні "Вітер з моря дув". На сцену виходить Русалонька, яка, швидко зобразивши під музику душевні страждання, тут же сідає і починає плакати. Фонограма вимикається.

Пітер Пен (виглядаючи через куліси) - Дивіться, ось одна з них... Взагалі-то, русалки веселі і люблять пустувати в, тільки ця весь час плаче і сидить на березі. Вона, чи бачите, полюбила Прекрасного Принца, а він її - ні. І тепер вона збирається розтнути від горя і померти. Адже скільки женихів намагалися її утішити і запропонувати їй руку і серце! Але вона і чути нічого про них не хоче і весь час думає про свого Принца. А може бути, у кого-небудь з вас вийде її переконати? Ось, у мене навіть є їх візитні картки - розбирайте!

Дістає з кишені сім візитних карток з іменами женихів, розвернувши їх на зразок колоди карт, тильною стороною назовні. Учасники розбирають візитки.

Перелік женихів: Кіт в Чоботях, Хлопчик з Пальчик, Синя Борода, Чебурашка, Іван Дурак, Чахлик Невмирущий, Північний Олень.

Пітер Пен - Тепер головне постаратися переконати її у виняткових достоїнствах і рідкісних душевних якостях жениха. Попереджаю відразу - це буде нелегко! Знадобляться красномовність і талант.

Ведуча - Мені здається, спершу їм би не перешкодило хоча б познайомитися з цими женихами, для того, щоб зуміти їх як слід представити.

Пітер Пен - Підемо, я вас з ними познайомлю.

Йде разом з учасниками за куліси. Русалонька і ведуча залишаються. В цей час на сцені знову з'являється Крокодил.

Русалонька (переставши плакати, і з жахом втупившись на нього). - Ой, матуся, Крокодил!

Ведуча - не розумію, чого ви так злякалися? Адже зовсім недавно ви збиралися померти від любові.

Русалонька - Так, але я не хочу бути з'їденою Крокодилом! Він мені зовсім не подобається, і я не хочу вмирати через нього!

Крокодил - Не турбуйтеся, панночко, я не голодний. Навпаки, я навіть дуже сильно об'ївся. (Гладить черево). Між іншим, ви мені теж не подобаєтеся. Шлях до серця чоловіка лежить через шлунок, а я, коли об'їмся, дивитися не можу на жінок.

Русалонька - не прикидайтеся, я бачу, як ви на мене жадібно дивитеся. Так у вас просто слинки течуть!

Крокодил - Повірте, ви зовсім не на мій смаку.

Русалонька - Ви здатні накинутися на кого завгодно!

Крокодил - Нічого подібного, останнім часом я став дуже перебірливий і накидаюся тільки на високохудожню літературу. І навіть до того, як я став переконаним вегетаріанцем, навряд я б накинувся на вас. Ніколи не любив ні рибу-ні м'ясо. Вибачте за каламбур.

Русалонька - Можете не вибачатися, все одно я нічого не зрозуміла.

Крокодил - А це тому, що ви не читаете книг.

Русалонька - Ви їх теж не читаете, ви їх заковтуєте одну за іншою!

Крокодил - Признаюся, іноді я занадто захоплююся. Ось і зараз я дуже захопився... (Гикає). Ой! Здається, ви спровокували у мене новий напад.

Русалонька закриває вуха і відходить від нього подалі. А Крокодил знову проводить рекламну акцію нових надходжень.

Крокодил - Вибачите, здається я знову не стримався.

Іде геть. А Русалонька відкриває вуха і знову починає плакати, як ні в чому ні бувало.

Ведуча - Дорога Русалонька, пробачте, якщо, втручаюся не в свою справу, але якщо ви стільки плакатимете, то і насправді ризикуєте розтанути від горя.

Русалонька (крізь сльози). - Саме цього я і хочу.

Ведучі - Ви ще дуже молоді, щоб вмирати.

Русалонька - Але я не можу жити без мого Прекрасного Принца!

Ведуча - Ну навіщо вам обов'язково потрібен Принц? Повірте, всі принци розбещені і капризні і до того ж абсолютно нічого не розуміють в домашньому господарстві. За них рішуче не можна виходити заміж!

Русалонька - Але у всіх казках всі виходять заміж тільки за принців!

Ведуча - Викинете ці казки з голови! Повірте, на світі існує багато інших добрих казок. Отже, якщо хочете, ми знайдемо вам казкового жениха, нітрохи не гірше за вашого Прекрасного Принца.

Русалонька - Ах! Робіть, що хочете, мені все одно.

Ведуча - Ну, у такому разі, дозвольте вам представити 1-го претендента на вашу руку і серце.

На сцену виходить перший конкурсант разом з своїм підопічним. По ходу конкурсу Пітер Пен встигає переодягтися у всіх женихів підряд, виявляючи при цьому щирі відчуття до нареченої.

При підведенні підсумків нерішуча Русалонька за порадою Ведучої вирішує порадитися з дорослими (жюрі). Її офіційним обранцем стає той, чий представник набере в цьому конкурсі найбільшу кількість балів. Іншим вона признається в щирій симпатії і дружніх відчуттях. Після цього туру у фінал, за підсумками всього конкурсу, виходять тільки 3 людей. А Русалонька під вальс Мендельсона відправляється з своїм судженням за куліси.

Пітер Пен (повернувшись у свій нормальний вигляд). - Так, небагато нас залишилося... У що гратимемо? А може пошукаємо клад?!

Ведуча - І де ж ми будемо його шукати?

Пітер Пен - Тут!

Ведуча - Невже тут десь можна знайти клад?

Пітер Пен - А ми його спочатку тут закопаємо! У кожної дитини є свої скарби, які він ховає від інших.

Ведуча - Але звідки у дітей скарби?

Пітер Пен - Пригадаєте себе в дитинстві. Невже у вас не було нічого такого, що було б для вас найдорожчим.

Ведуча - Нарешті, у мене були мої улюблені книги... Ах, так! Напевно у наших дітей теж є улюблені, які вони вважають справжнім скарбом. Тільки, мабуть, не варто закопувати їх в землю. Я думаю хлоп'ята самі поділяться з нами своїми скарбами, розказавши нам про свої улюблені книги. Тим паче, що ми навіть попросили їх написати про це невеликі твори. А знайти ці книги ви завжди зможете в нашій бібліотеці. Отже, давайте вгадаємо, які ж книги вони б поклали в свою скриню скарбів

<http://www.library.ks.ua/activities/lider2003/sunduk_socrovishch.htm>.

Пітер Пен (вислухавши учасників) - Я теж хочу поділитися з вами своїми скарбами. Почекайте мене, я скоро повернуся! (Тікає за куліси).

Ведуча - Напевно Пітер Пен приготував нам якийсь новий сюрприз. Цікаво, що він затіяв цього разу?

На сцені з'являється маленька фея і шепоче щось на вухо ведучої.

Ведуча (радісна) - Друзі, щоб нам не було так важко чекати, феї згодилися виконати для нас ще один танець. Тільки вони хочуть, щоб ми їх як слід попросили, а то їм незручно самим пропонувати нам свої послуги. Ну, що давайте спробуємо? Мені здається, краще всього виразити наше прохання в аплодисментах.

Після тривалих аплодисментів феї виконують танець. Під кінець на сцену виходить Крокодил, який намагається їм підтанцювати. Під аплодисменти Крокодил самовдоволено розкланюється разом зі всіма, приймаючи овації на свою адресу. Помітивши його, феї розбігаються з криком.

Крокодил - Постійте! Куди ж ви!? Не розумію, навіщо так кричати? Ось дурні створення. Пора б вже запам'ятати, що крокодили не їдять мух. (Хапається за живіт). Ой, ой, ой... Не треба було мені так стрибати...

Ведуча (з'являється із-за куліси) - Що трапилося?

Крокодил (сідаючи на сцену) - Здається, цього разу мене серйозно прихопило.

Ведуча хапається за голову, а Крокодил знову видає нову порцію реклами.

Пітер Пен (уриваючись на сцену) - Як, ти знову тут!? Ну все, мій терпець увірвався - прощайся з життям!

Кидається на Крокодила, звалює його на підлогу, "розпорує йому череву" іграшковим ножом (розстібає блискавку на куртці). Крокодил голосно скрикує і відкидає лапи. Пітер Пен витирає об штани ніж.

Ведуча (схилившись над Крокодилом) - Ой, а ось і наші книги! (дістає з розпоротого черева). І справді, цілі і неушкоджені, майже як новенькі. А що ж нам робити з Крокодилом?

Пітер Пен - Можете наробити з нього сумочок, а з м'яса зварити крокодиловий суп.

Ведуча - Між іншим, він теж занесений в Червону Книгу.

Пітер Пен - Ну тоді зашийте йому череву, якщо хочете. Тільки заразом не забудьте зашити і рот.

Видає тією, що Веде голку з ниткою. Ведуча "зашиває" Крокодила, застебнувши куртку.

Крокодил - Що це було? (Підіймається на лапи). Де я? Ах, яка незвичайна легкість. Здається я схуднув, і у мене зовсім порожньо в шлунку. (Спрямовуючись до книг). А ось і їжа для розуму - треба підкріпитися!

Ведуча (не підпускаючи його до книг) – Є, ні, можу запропонувати вам тільки Буквар.

Крокодил заковтує його не дивлячись, і тут же відригує нечленороздільним набором букв.

Крокодил - А-О-У-Е-У-И... Е-К-Л-М-Н! Яке дивне відчуття! Що відбувається?

Наближається до стопи книг і починає зачитувати їх назви по складах.

Крокодил - не розумію, як це раніше вдавалося заковтувати відразу стільки книг? Боюся, що зараз мені жодної не осилити...

Ведуча - Осилите, не турбуйтеся. Тільки не треба їх ковтати. Тепер, після того, як ви засвоїли алфавіт, ви можете спокійно насолоджуватися читанням на дозвіллі. Але не накидайтеся на книги як голодний. Не поспішайте, щоб добре все переварити.

Крокодил бере одну з книг і починає читати її вголос.

Крокодил - І чому це мені раніше не приходило в голову читати книги? Адже це ж так цікаво! (Продовжує читати книгу, віддаляється разом з нею за куліси).

Пітер Пен - Якщо це і насправді так цікаво, напевно, я теж навчуся читати.

Ведуча - Ось і правильно, а потім прийдеш до нас в гості в бібліотеку...

Пітер Пен - Добре, абияк загляну. А поки мені знадобитися ваша допомога...

Йде разом з ведучою за куліси.

Ведуча (витягуючи на сцену важку скриню) - Що це?

Крокодил - Скриня! Його прибило до берега хвилями. І я підозрюю, що в ньому повинні бути заховані скарби. Ось тільки спочатку потрібно розібратися із замком.

Поки Пітер Пен возиться із замком, ведуча звертається до журі і ті оголошують результати останнього туру конкурсу, а також називають переможця. До цього моменту Пітер Пен встигає відкрити скриню.

Ведуча - Що там всередині?

Пітер Пен (розчарований) - Здається, це книги.

Ведуча - Ну звичайно, а що ж ще там могло б бути?! Адже це і є справжній скарб!

На сцену підіймаються всі учасники конкурсу. Переможцям кожного туру і Лідеру'2008 почесні гості і представники спонсорів вручають цінні подарунки, книги, грамоти. Волонтер Корпусу Миру Скотт Філіпс Престон вручає учасникам конкурсу листи від американських школярів.

Ведуча - Велике спасибі тобі Пітер, але на жаль нам пора повертатися додому.

Пітер Пен - А може, ще пограємо трошки?..

Ведуча - Обов'язково, але наступного разу. Адже ми ще зустрінемося!

Пітер Пен - Ну, гаразд, як хочете... Але тільки пообіцяйте приїжджати до мене частіше

Ведуча - Обіцяємо.

Пітер Пен - І не забудьте: головне - не переставати вірити в чудеса. А зараз йдіть за мною. Я посаджу вас на корабель, який я відбив у піратів, і до кінця дороги я буду вашим капітаном, а потім я повернуся на свій острів, і чекатиму, коли ви знову приїдете до мене в гості.